

■ Praha se ve dnech 10. až 13. listopadu připojí k mezinárodním oslavám Dia del Flamenco – Dne flamenska. Hlavním lákadlem programu bude 12. listopadu vystoupení španělských tanečních mistrů Adely a Rafaela Campallo v Divadle U Hasičů.

■ **Scenárista, dramaturg a spisovatel Edgar Dutka vydává novou knihu Matka vzala roha.** Po vídky nositele Státní ceny za literaturu volně navazuje na knihu U útulku 5 nominovanou na cenu Magnesia Litera – Dutka opět přibylivě a s jasným humorem zachycuje osudy rodiny poznamenané komunistickým režimem. Knihu vydává nakladatelství Prostor.

■ **Do českých kin vstoupí další snímek vizionářského režiséra a filmového výtvarníka Tima Burtona.** Jeho nový výlet do světa kouzelné a fantastické je přepsán stejnojmenného bestselleru Ransomu Riggsa Širočtinec slečný

Peregrinové pro podivné děti.

Film s Evou Green a Asou Butterfeldem v hlavních rolích doprovdí i vydání knižní předlohy a také audioknihy. ■ **V pražské Tipsport**

Avěné vystoupí 18. prosince španělská pop hvězda Enrique Iglesias. Zpěvák bude v Praze koncertovat v rámci své Sex and Love Tour a slibuje velkolepou latinsko-americkou popovou show. Syn držitele ceny Grammy Julia

Iglesiasse má dosud na kontě přes sto šedesát milionů prodaných nosičů. ■ **Pod názvem Tohle je skutečnost vychází úplný soubor básnického a prozaického díla Jany Krejcarové-Cermé.**

Doera novinářky Mileny Jesenské a architektka Jaronima Krejcarova je známá hlavně jako autorka knihy Adresář Milena Jesenská, ale čtenářský zájem vyvolala také její erotická poezie ze 40. let a dopisy Egona Bondyrmu. Svazek uspořádal polská bohemistka Anna Militzová, vydává Torst. ■ **Divadlo SKlep vydává pod názvem Sklep Naposled své písničky z představení z let 2006 až 2008.** Podle člena souboru Tomáše Hanáka patří tvorba „Sklepáků“ z toho období k tomu nejlepšímu, co v divadle vzniklo. Interpretují písní Jarko Vezenská blues, Technoparty nebo Simcha Jesou vedle Hanaka například Lenka Vychodilová, Robert Nebrenský či Vladimír Wytiska.

■ **(misi)**

Když Zemi ohrožuje asteroid

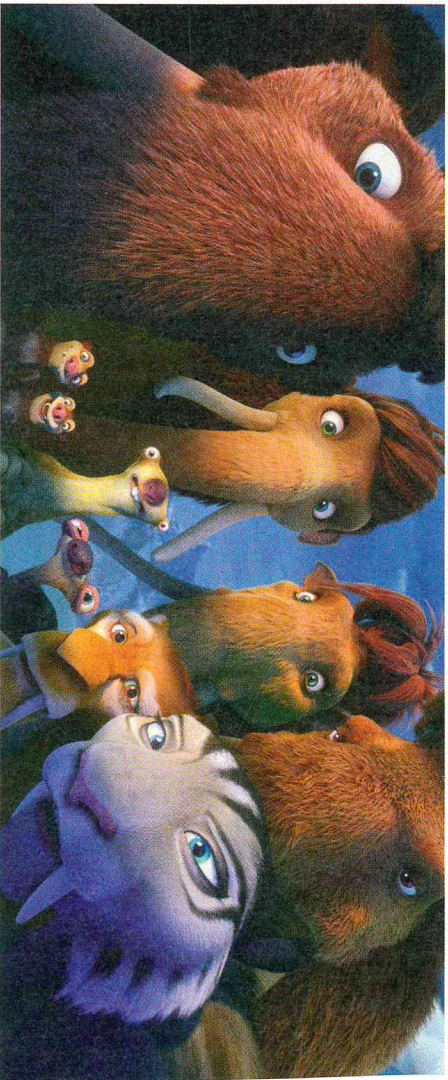

Foto CinemArt

Mannutice, krysoverky a další neposedná zvířátka zaplnila už páté pokračování Dobry ledovce

Páté pokračování mimořádně úspěšné animované série nazvané **Doba ledová – mannuti drcnutí** si pohrává s vesmírnou katastrofou – Zemi hrozí, že se strazí s obrovitým asteroidem. Vše zavinita krysoverka Scrat, která nechtěně pronikne až do ukrytého létajícího talíře, nastartuje jej a odletne s ním. Bezpočet karambolů, které svým zmatečným letem zavinit, vytvoří nejen sluneční soustavu, když do kulařských planet vrazí jákdo biliářových kouli, ale hlavně k Zemi nasměruje obří balvan. Scratovi zběsile přibody se přiběžně vracejí během celého výprávění, ovšem jak je již zvykem, krysoverka nikdy nevstoupí do přímého kontaktu s jednotlivými protagonisty, kteří se jen vyrovnávají s následky jejího umanutého počí-

nání. Tyto bezeslovné, jen hudbou podložené výjevy, pracující často s brutální polyfoniou nadsázkou a odkazující k slavným vzorům (němé grotesky i Kubrickovo podobenství 2001: Vesmírná odysea), patří k tomu nejnápaditějšímu, co film nabízí.

V sestavě různorodých kamarádů, přichájejících před hrozící zkázu a snažících se jí předjet, jsou hlavně hrdinové obohaceni o milující partnery – jak v případě tygří dvojice, která se s příkladnou „politickou korektností“ proměnila ve vegetariány misající hrozny, tak u námluv mladické mannutice, která řesh, zda by se měla osamostatnit od starostlivých rodičů. Jediné lenochod marmě hledá někoho, kdo by měl o něho trvalejší zájem. Z předchozích částí sem přešla většina

neposedných zvířátek, která se po většinou starají o vzruch a povyk.

Proflínají se tu dva základní rysy: jednak přemíštěná upovídánost, jednak dojemné přípravy stále odkádané mannuti svatby. Všimneme si řady odkazů na známé fenomény, týkající se zejména (ale nejen) hudební produkce, byť malé děti coby cizové publikum je sotva dešifrují – nové přetextovanou figurou árii z Lazebníka sevillského, včetně mládří v legendární zemi Šangri-la, slavnostní svatební melodie z Mendelssohna či Wagnera. Ač se režisér **Mike Thurmeier** snaží vrstít do filmu co nejvíce přetíživosti, opentit jej vizuálními atrakcemi, výsledek tak trochu připomíná počínání Čapkových pejska a kočička, když pekli dort... ■ **Jan Jaroš, filmový publicista**

Nami má naději

Novinka Bianky Bellové (1970) **Jezero**, vydaná brněnským Hostem, má nakročeno mnohem dále než autorčiny tři předcházející prózy. Pokud v těch lepších kusech, Mrtvý muž (2011) a Celý den se nic nestane (2013), pracovala autorka spíš na komorní bázi a rozvíjela rodinná mikrodramata v kulissách české, nejspíš pražské současnosti, pak v Jezeru je všechno jinak – a lépe.

Bellová vsadila v novince na „vychodit“ exotičnost, kterou úspěšně vtáhla do české literatury Petra Hůlová svými tituly Paměť mojí babičce nebo Stanice Tajga. Svůj román ovšem zasadila velmi matně, takže čtenář se může jenom odhadovat: jde o postsovětskou přítomnost kdesi kolem vyschlajícího Aralského jezera, anebo o sedmdesátá, možná osmdesátá léta, kdy vychodit realitu ještě diktoval typický ruský mužik s mentalitou pozdního středověku? Nakonec je

to jedno: jednak se první od druhého moc neliší, jednak je důležitější příběh než časoprostorové souřadnice, kterými se vine.

Povahu toho příběhu určují jasně názvy čtyř kapitol: Zárodek – Larva – Nymfa – Imago. Jde o vývojový román, jenž hrdina zraje, dospívá, mění se z dítěte v jinoocha a z jinoocha v muže. Nemá to samozřejmě snadné: na matku mu zbylo v hlavě jediná vzpomínka, ote nepoznal vůbec. Vyrůstá s dědkem a bábou, jenže ti zmiří ze scény s první čtvrtinou knihy. A tak se Nami, jak se hrdina jmenuje, vydává na cestu. Cesta je to dobrodružná, náročná: syrové, brutální sociální vzorce, do nichž Nami vstupuje, v něm ale

probouzejí spíš to lepší z možného: sílu, vůli. Dohledá svoji matku, podnikne pokus o wpětřání otece, a především – do značné míry najde sám sebe.

Titulní jezero tak důležité v jeho vývojových proměnách není. Mýtus o jezerním „duchovi“, který se zlobí a třesá, příběhovou linku jen lehouce přibarvuje. Důraz je na Naminu, ztracenou a zatracenou, dorosledečném sigrovu, kterého by ve svých prózách nadšeně přivítal třeba Jáchym Topol (Kloktát dehet) nebo

Oles Ujamenko (Tady na jihu). Oproti nim ale dává skvěle napsoný příběh Bianky Bellové svěmu hrdinovi výhodu: Nami má naději.

■ **Radim Kopaček**
literární a výtvarný kritik